

Mae Murray var måske ikke *Erich von Stroheims* eget valg til „Den glade enke“, men han kunne næppe have fundet nogen bedre end denne bizarre og ekstravagante stjerne til at opleve forførelsen og triumfen i hans genialt ondskabsfulde film. Mae Murray var selv i tyvernes opskruede Hollywood et nummer mere opskruet end nogen af de andre – „jeg har altid følt, at mit liv berører en anden dimension,“ sagde hun engang, og der var kyndige folk, som var villige til at give hende ret. Hun foretog sig altid det allermest mærkværdige og lod sig aldrig binde af overvejelser og sund fornuft. I sit meget store publikums øjne tog hun sig ud som et forsvarsløst og næsten overjordisk væsen, og hun gjorde intet for at bringe det ud af denne hypnose. Hun hed oprindeligt *Marie Adrienne Koenig*, men påstod selv, at hun altid havde heddet Mae Murray, og hun røbede selvbiografiske træf af stor opfindsomhed: hendes oldemor havde stået for hendes opdragelse og sat hende i det ene kloster efter det andet, og i et af dem blev hun pisket for at have danset i haven om natten, en ildflue-dans i buskadset. Berømt er historien om hendes hovedløse egocentricitet: Da hun hørte, at „Paramount“ havde klippet i en af hendes film (de fjernede alle de overnaturlige scener), rejste hun som hun gik og stod til New York, hvor hun tilbragte uger på gulvet i klipperummet for at samle alle de kasserede filmstumper sammen, hvorpå hun limede dem tilbage på deres plads. Hendes karriere havde sin storhed og sit fald – publikum blev træt af hendes kunstigheder og de mange anstrengte publicity-numre omkring hendes sære person, og hun forlod Hollywood for at vende tilbage til Broadway. *Richard Schickel* fortæller i „The Stars“, at hun i 1961 blev interviewet i TV og her bl. a. fortalte, at der i dag kun var én, som kunne have spillet op til tyvernes Mae Murrae – *Steve Reeves*.

Mae Murray døde i maj i år i Woodland Hills, Californien, 75 år gammel.